

Naast deze wettelijke bepalingen kenmerkt het debiteurenbeleid van Maastricht-Heuvelland zich als volgt:

<i>Doeltreffend:</i>	de schuld moet binnen een redelijke termijn volledig te worden terugbetaald.
<i>Sociaal:</i>	Maastricht-Heuvelland onderscheidt zich van reguliere incassobureaus door niet ongenueanceerd het 'onderste uit de kan te halen'.
<i>Stimulerend:</i>	voor de debiteur moet het aantrekkelijk zijn om vrijwillig een regeling aan te gaan zodat niet tot verplichte invordering (executie) behoeft te worden overgegaan.
<i>Uitvoerbaar:</i>	voor de uitvoering moet de regeling inzichtelijk zijn en niet te bewerkelijk.
<i>Uniform:</i>	er dient een duidelijke lijn te worden getrokken voor de regio Maastricht-Heuvelland.
<i>Individualiserend:</i>	de sociale en financiële omstandigheden moeten worden meegewogen bij het nemen van het (in)vorderingsbesluit, het bepalen van de hoogte en wijze van aflossing. Deze omstandigheden kunnen - afhankelijk ook van de ernst van de feiten - ertoe leiden dat niet de gehele voor beslag beschikbare ruimte wordt meegenomen (maatwerk).

Gezien het vorenstaande resulteert het beleid in een aantal uitgangspunten:

- alle (terug)vorderingen dienen te worden (terug)betaald;
- de aflossing van meerdere vorderingen geschiedt in principe tegelijkertijd, ieder voor eenzelfde deel;
- de debiteur wordt in principe in de gelegenheid gesteld een betalingsregeling te treffen;
- bij het treffen van een betalingsregeling wordt in beginsel rekening gehouden met het inkomen van de debiteur ;
- wettelijke rente en invorderingskosten als gevolg van het in verzuim zijn van de debiteur worden in rekening gebracht vanaf het moment dat wordt overgegaan tot invordering via de deurwaarder;
- de specifieke beschrijving van deze uitgangspunten, de manier hoe deze worden ingezet en door wie, wordt door de directie vastgelegd in een nader op te stellen uitvoeringsnotitie.

In de volgende paragrafen wordt het gehanteerde beleid per soort vordering uitgediept.

3.2 Terugvordering

Sedert 1 januari 2013, de inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving- en sanctiebeleid SZW-wetgeving, is de bevoegdheid tot terugvordering deels omgezet in een wettelijke verplichting. Meer specifiek gaat het om vorderingen die het gevolg zijn van ten onrechte ontvangen uitkering in verband met schending van de inlichtingenplicht.

De verplichting tot terugvordering komt daarbij mede tot uiting in:

- een verplichting tot verrekening van deze vordering met een eventueel recht op algemene bijstand, een uitkering in het kader van de IOAW of IOAZ dan wel een Bbz-uitkering en
- een wettelijk verbod om medewerking te verlenen aan een schuldregeling indien de vordering is ontstaan door het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingen-verplichting, voor zover deze medewerking leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de vordering.

Deze terugvorderingsverplichting geldt alleen voor vorderingen die zijn ontstaan na de inwerkingtreding van genoemde wet (1 januari 2013). Dat geldt ook voor de hierboven onder a en b genoemde verplichtingen. Is het besluit tot terugvordering voor 1 januari 2013 afgegeven dan blijft, ook voor de vordering als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, een en ander een bevoegdheid.

Het nieuwe beleid wijkt voor wat betreft de niet-fraudevorderingen niet af van het oude debiteurenbeleid. Er wordt ook nu weer consequent gebruik gemaakt van de door de wet geboden bevoegdheid tot terugvordering, opschorting, intrekking/herziening, brutering, verrekening, kwijtschelding en invordering.

Met ingang van 1 januari 2020 gaat dit ook gelden voor de bevoegdheid tot terugvordering in het kader van het Bbz waarbij voor wat betreft het terugvorderen van bedrijfskapitaal ook gebruik zal worden gemaakt van de bevoegdheid de wettelijke rente in rekening te brengen.